

CURIERUL MISSIONAR

CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

CELOR CE BINEVESTESC PACE

Anul XI.

No. 7.

Scopul ascultării.

Ascultarea este primul lucru pe care trebuie să-l învețe copilul. Nu că ea trebuie sau poate fi învățată ca o știință aparte mai înainte de orice. Dar conducerea și ascultarea sunt atitudini complimentare ale părintelui și copilului, atitudini cari trebuie stabilite și menținute ca un factor de primă importanță în toate legăturile încă din cea mai fragedă vârstă.

În educația modernă este o tendință de a neglija accentuarea acestui punct al ascultării, și în schimb să se depună toată silița în vederea „cooperării” între părinte și copil. Aceasta în realitate nu este altceva decât un efort de atingere a atitudinii ideale în ce privește conducerea părintească, un ideal prea puțin înțeles și atins. Cooperarea este stabilirea unei stări de simpatie între două părți, astfel ca acestea să lucreze într’un singur gând în vederea călăuzirii vieții copilului. Pentru a face această cooperare efectivă, copilul trebuie să recunoască părerile părintelui ca ceva suprem, și a cărui voință, la nevoie putând a fi impusă cu forța; iar părintele trebuie să recunoască faptul că copilul nu este o mașină a sa, lucrând după bunul său plac, ci o ființă vie, care trebuie educată a ajunge de sine stătătoare.

Deaceea, este locul a ne întrebă în primul rând, care este necesitatea ascultării? și apoi, care este atitudinea cuvenită și care este metoda cea mai bună în îndrumarea spre ascultare?

„Copilul trebuie să asculte”, spunem cu toții! Dar pentru ce? Chiar în aceasta găsim motivul pentru care mulți părinți nu izbutesc să obțină din partea copiilor lor ascultare, sau obțin numai o ascultare înceată și nu din bunăvoință. Aceasta se datorește faptului că părintele nu înțelege pentru ce ar trebui să-l as-

culte copilul, așa că nu-și pregătește mintea, spiritul și voința, pentru a obține ascultare dela copil. Ca răspuns la întrebarea noastră: „De ce trebuie copilul meu să mă asculte?” auziți răsunând în cor următoarele cuvinte: „Fiindcă cuvântul meu este lege”. „Fiindcă eu sunt tatăl lui — ori eu sunt mama lui”. Dar îngăduiți-mi să pun și întrebările copilului: „De ce spui așa?” „De ce cuvântul vostru este lege?” „De ce oare, sunteți voi părinții lui?” Prin aceste răspunsuri de mai înainte, nu ajungeți la baza acestei chestiuni; nu aduceți un adevărat motiv pentru ascultare.

Motivul pentru care copilul trebuie să asculte de părinții săi este că pentru binele său el trebuie să aleagă cea mai bună cale de umblat, și fiindcă el nu are în toate cazurile experiența și nici mintea nu-i este atât de dezvoltată spre a ști în orice moment ce este mai bine de făcut. Părintele este hotărît de Dumnezeu a fi cel mai bun îndrumător spre bine, datorită experienței și cunoașterii vieții; apoi fiindcă el poate, — și aci trebuie să spun că se cere lucrul acesta dela un părinte — a alege pentru copilul său acele căi cari sunt acestuia spre cel mai mare bine, copilul trebuie să asculte de părinte. Și acum, dacă părintele pretinde ascultare din partea copilului său numai din simplul motiv că părintele vrea să aibă oarecari foloase sau plăceri depe urma ascultării copilului său, atunci el nu răspunde planului lui Dumnezeu, și pretenția sa nu este bine întemeiată. Această ascultare pe care el o cere se poate ca adesea să dăuneze mai mult decât să folosească formării caracterului copilului. Încontinuu, când părintele dă oarecari îndrumări și sfaturi, el trebuie să aibă în vedere absolut numai binele copilului.

Cum trebuie să începem a predă ascultarea?

Mai întâiu de toate, trebuie să accentuăm necesitatea ascultării din partea părintelui. Aceasta este un factor care prea deseori este ignorant și prea puțin luat în seamă. Părintele care vrea să învețe pe copil ce este ascultarea, el însuș trebuie să asculte. Dumnezeu este Tatăl nostru. Ce învățăm noi din voința Sa, ce ne spune El să facem, noi ca părinți, trebuie să fim credincioși în îndeplinirea lor, dacă și noi vrem ca și copiii noștri să asculte de cele ce le spunem să facă. Și motivul este același: Dumnezeu știe mai bine decât noi ce este mai de folos nouă, și pentru binele nostru este să ascultăm de El.

Numai părintele care este ascultător față de Dumnezeu poate învăța pe copiii săi ascultare. Aceasta fiindcă, mai întâiu, starea sufletească a părintelui este influențată de faptul dacă el este ascultător sau nu, și el este în stare să ceară cu toată inima ascultare numai în cazul când el însuș este cu totul ascultător. Aceasta în al doilea rând, fiindcă copilul, crescând în vârstă și în puterea de observație și reflecție, va aprecia din ce în ce mai mult dacă părinții săi trăesc potrivit legii, și el își va măsura datoria sa după felul cum este împlinită de părinții săi. În mâncare, în temperament, la lucru, în manifestarea iubirii, părinții trebuie să fie ascultători legii divine, și în măsura în care ei vor face aceasta vor fi și în stare să învețe pe copiii lor ce este ascultarea.

Atitudinea obișnuită a părintelui față de copil în toate privințele, va determina în foarte mare măsură cât de repede și de bine va învăța copilul să asculte. Un alt factor important în ce privește ascultarea, este, fără îndoială, dispoziția firească a copilului. Unii copii sunt cu mult mai greu de stăpânit și condus decât alții — dar prin procedee bune și potrivite, se poate ajunge și cu aceștia la foarte frumoase rezultate. Părinții trebuie să lucreze totdeauna cu copiii lor în iubire. Aceasta nu înseamnă sentimentalism, împlinirea capriciilor și gusturilor copilului. Aceasta înseamnă ca inima tatălui și a mamei să fie unită cu aceea a copilului, și aceasta mai înseamnă asemenea manifestări ale iubirii în mângâieri, în vorbiri, în prietenii la lucru și la joacă, în daruri și în felul de a da, lucruri cari vor ține pe copil în căldura adevăratei iubiri. Lipsa acestei manifestări a iubirii este fatală pentru ascultare, ca și pentru toate celelalte. Trebuie ca părinții să-și dea seama că această manifestare a iubirii nu este o chestiune de o clipă sau numai de o zi, ci de fiecare clipă a fiecărei zile, a fiecăruia an al vieții cât copilul șade lângă părinți.

Când ar trebui să începem să învățăm pe copii ascultarea? De îndată ce copilul este născut. Baza ascultării este stabilirea unui pro-

gram și ascultarea credincioasă de el. Faceți ca obiceiul ascultării să fie plantat din pruncie, prin stabilirea unei vieți regulate, și faceți ca această viață regulată să fie menținută încontinuu în mod stăruitor spre binele copilului. Câmpul de lucru al părintelui se mărește din ce în ce mai mult, căci în viața copilului încep să intre lucruri noi, se dezvoltă plăceri și impulsuni noi, și cu acestea părintele trebuie să se ocupe succesiv. Dar totdeauna trebuie ținut înaintea ochilor punctul principal de orientare, că scopul conducerii părintești este a educa pe copil spre a ajunge de sine stătător.

Părinții trebuie să ceară acelaș fel de ascultare dela copiii de șasesprezece ani ca și dela aceia de un an. Ținta în ascultare, trebuie să reamintim, este găsirea căiei celei mai bune pentru fericirea copilului. În anii copilăriei și adolescenței, ținta pe care ar trebui să o urmărească părintele este de a dezvoltă experiența și judecata copilului său astfel încât acesta să poată din ce în ce mai bine să facă singur alegerea între ce este bine și rău, folositor și dăunător. Este arta conducerii părintești de a pune voința copilului alături de aceea a părinților în discutarea lucrurilor. În felul acesta copilul se va obișnui să ajungă a lua hotărâri, nu în spiritul de răsvățire, ci în felul cel bun, și astfel el va dobândi mult mai bine puterea să folosească buna judecată în luarea de hotărâri drepte.

Pentru a face aceasta, părinții trebuie să observe următoarele principii:

Cultivați în voi înșivă obiceiul de a lua hotărâri drepte. Nu fiți grăbiți și rău voitori în luarea de hotărâri ce trebuie împlinite de copiii voștri, ci căutați să aflați și părerile lor și luați-le în seamă. Pe de altă parte, nu ezitați și nu șovăiți. Ține-ți hotărârea până ești deplin încredințat de necesitatea celor ce dorești; apoi cere-o a fi împlinită în mod blând, dar hotărât.

Stați într-o atitudine de cooperare cu copilul. Impotriviți-vă voinții lui cât mai puțin posibil. Mai bine, conduceți-i voința. Făcând aceasta înseamnă că sunteți prevăzători. Nici un părinte nu ar trebui să lase ca copilul să hotărască singur ce să facă; căci de cele mai multe ori el dorește a face ce este rău, și atunci părintele se găsește în situația de a se împotrivi lui. Fără îndoială lucrul acesta se va întâmpla mai adesea în cazul copiilor cu mintea ageră; dar ea va fi micșorată foarte mult prin ideile date de părinți în ce privește căile de urmat, și conducându-i în ce să se joace, ce să facă, unde să meargă, ce să vorbească, ce să cetească, ce plimbări să facă. Puterea sugerării ideilor călăuzitoare, folosită regulat și la momentul potrivit, va îndepărta multe pricini

de împotrîviri între părinte și copil.

Dar dacă copilul propune ceva ce părintele nu poate îngădui, atunci părintele trebuie să fie repede gata cu o propunere care să înlocuească o hotărîre nepotrîvită cu una demnă de urmat.

Dați cât mai puține porunci. Dați copilului cât mai multă libertate de acțiune. Să nu stați și să veghiați asupra oricărei fapte cât de mică a lui și de fiecare dată să-l certați. Acest procedeu conduce la încătușare. Treceți cu vederea peste micile greșeli, și dați atenție punctelor principale de educație.

Să aveți puține reguli, și pe cât vă stă în putință să faceți reguli mai mult pozitive decât negative. Este mai bine a zice „Să faci“, decât „Să nu faci“. Nu că „Să nu faci“ nu își are locul — deseori este necesar să spui „Să nu faci“ — dar folosirea mai multă a lui „Să faci“, în comparație cu „Să nu faci“, aduce un mai mare folos.

Copilul are drepturi; el nu trebuie să fie copleșit de prea multe și minuțioase îngrădiri. El are drept să trăească o viață firească: să se joace în soare, în apă, în nisip, să înseteze, să-și fie foame, și să obosească.

Copilul are un drept, mai ales pe măsură ce se mărește, la unele libertăți de acțiune. Neapărat că trebuie să existe reguli, simple și potrivite, în ce privește formarea bunei conduite în viață, ținerea hotărîrilor, și menținerea vieții de familie; dar acestea nu trebuie să facă din cămin o închisoare. Atunci când căminul este atât de atrăgător și mama un tovarăș atât de iubitor cum ar trebui să fie, atunci legea iubirii reciproce va rezolvă cele mai multe probleme, și va face disciplina un lucru foarte ușor de ajuns; dar dacă lipsește acestea două, atunci lipsa lor nu va putea fi împlinită de nici un număr de reguli.

Băiatul sau fata pot veni în contact cu răul, oricând și oriunde, dacă ei se întovărășesc cu alți copii (și de sigur că cel mai mare bine este ca părinții să fie cu copiii lor, mai ales în prima vârstă, oricâteori aceștia trebuie să iasă din casă), dar dacă dreptatea este înrădăcinată în ei prin învățăturile căpătate în cămin, atunci ei, ca și pomul de pe o înălțime bătută de vânturi, își vor întinde și întări rădăcinile mai adânc, cu cât va fi mai mare furtuna.

Dar în timp ce copilul are drepturi atât fizice cât și sociale, el deasemenea are și datorii. Și el trebuie învățat că după cum lui i-au fost acordate drepturile, tot așa și el trebuie să respecte drepturile altora. El are datoria să fie, asemenea mamei și tatălui său, iubitor, gata a da ajutor, și plin de spiritul abnegației de sine. El trebuie să-și depună toate silințele și puterile în împlinirea lucrărilor ce sunt de făcut

prin casă, curte sau grădină, și tot timpul să fie prudent și econom. El are datoria să fie credincios, amabil, politicos, curat — atât în minte cât și la trup. Și ca să poată să desvolte în el toate aceste virtuți, el trebuie să fie ascultător de învățăturile și îndrumările părinților săi.

Căutați mai mult să aprobați decât să condamnați. A condamna este direct contrariu firii omenești. Noi trecem în tăcere peste lucrurile pe cari le aprobăm, dar facem mare zarvă în jurul lucrurilor pe cari le dezaprobăm. Cauza principală a acestui procedeu este lipsa de iubire abundentă. Deci, cultivați veselia, bucuria, însușindu-vă stări sufletești cari izvorăsc din iubire. Când copilașul vine cu un mănuchi de flori, alese fără pricepere și aranjate rău, cu toate acestea privește totul cu plăcere și iubire. Zâmbește, aprobă, laudă. Nu încrunță, nu muștră, nu condamnă. Dezaprobă cât mai puțin posibil.

Noi trebuie să învățăm și să punem în caracterul nostru: răbdare, amabilitate, politeță, credincioșie, sinceritate; noi trebuie să ne familiarizăm și să practicăm cu plăcere principiile cele bune și drepte în dietă, îmbrăcăminte, ordine, curățenie, muncă și odihnă, dacă voim să învățăm pe copiii noștri să aibă corpuri sănătoase și suflete tari. Este de mare importanță efortul, lupta, rugăciunea, stăpânirea de sine și abnegația; este deasemenea important ca zilnic și în fiecare an să ajutăm copiii noștri a ajunge bărbați și femei nobile, instrumente potrivite în mâna lui Dumnezeu? Răspunsul în viața noastră de toate zilele va fi măsura pregătirii noastre pentru a fi buni părinți.

A. W. Spalding.

Frate, antreprenor și constructor de binale, execută orice lucrare în această branșă în condițiuni foarte avantajoase. A se adresă la Redacție, sub E. D. S.

Procur în orice localitate din țară zarzavaturile necesare. Cei interesați sunt rugați a scrie pe adresa: *Ion Grigore Radu, Com. Simileasca, Jud. Buzău.*

De vânzare una mașină de tricotaj, în bună stare de funcțiune, No. 5/20, marca Grosser.

Adresa: *Ioana St. Nica, Com. Tătăreștii de Jos, Jud. Teleorman.*

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

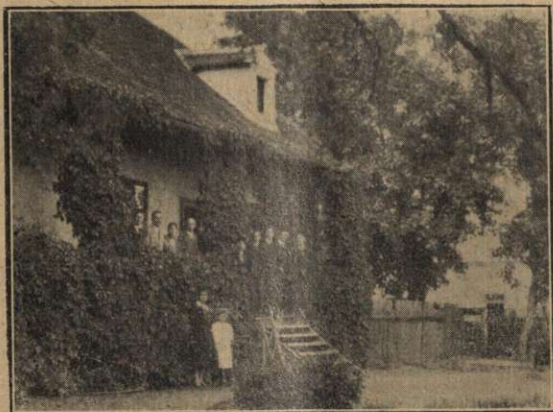
Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Sfârșit de an Școlar.

A trecut încă un an de școală. Imi aduc aminte de zilele de astă toamnă, când grupe-grupe de elevi și eleve de prin diferite părți, se îndreptau spre școala misionară, zorind să ajungă cât mai repede. O vrajă sfântă îi atrăgea pe toți și-i zoriă. Imi aduc aminte de câțiva elevi, cu cari am stat de vorbă în acele zile. Din

O vedere a unei părți din clădirile dinainte.

cuvintele lor înțelegeam înfrigurarea cu care așteptau să treacă zilele, apoi ceasurile, minutele, secundele, ca iarăș să se vadă în acel locaș, în care au putut sorbi învățătura dumnezească, dată cu atâta priceperă de zeloși și neobosiții lor profesori, a căror dorință este numai sacrificarea lor pentru binele și educarea elevilor încredințați lor.

Am avut fericitul privilegiu să pot lua parte și la serbările de sfârșit de an. Deși a trecut mai bine de o lună de zile de atunci, totuș par'că a fost ieri. Programul desfășurat, micile „evenimente” în legătură cu sfârșitul anului școlar, au rămas adânc întipărite în mintea și în inima mea.

Am sosit la școală Joi seara. Dar tocmai cu puțin înainte de sosirea mea, se întorseseră și elevii dela o excursie făcută pe dealurile frumoase din jurul școlii. Impresia pe care mi-au făcută elevii și elevele școlii a fost una din cele mai bune. Și atunci m'am gândit cât este de bine ca părinții să-și poată ști odraslele lor iubite, crescute cu multe jertfe, în acest loc sfânt.

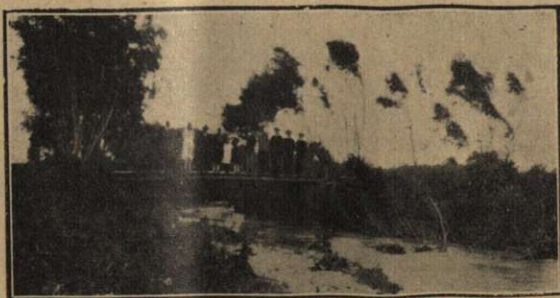
Soarele care îi bătuse pe toți în timpul excursiei, și jocurile pe cari le făcuseră acolo, îmbujoraseră fețele lor. Am văzut că în adevăr tinerii au fost bine îndrumați și în cece privește îngrijirea corporală. Obrajii lor roșii și plini de viață, vioiciunea lor, arătau sănătatea deplină a tuturor.

Seara de Vineri 29 Mai, a fost un frumos început de Sabat, cum și un tot atât de frumos început al serbărilor de sfârșit de an școlar. Cuvântarea fratelui Gilbert, venit dela Conferința Generală, a lucrat adânc în inima tuturor. Am recunoscut din nou cât de puternic poate lucra Cuvântul lui Dumnezeu printr'un serv credincios Lui.

Sâmbătă am petrecut cu toții un Sabat din cele mai fericite. Frații conducători dela Uniune, și președinții aproape a tuturor Conferințelor din Uniunea română, cum și câțiva predicatori în vârstă, stăteau în mijlocul tineretului alături de neobositul director și profesori, asemenea ca și bătrânii proteți în școlile întemeiate pentru educarea tinerelor vlăstare.

Un lucru mic în sine însuș, dar pentru mine important, a avut loc în această dimineață de Sabat. Deasupra amvonului, cei trei absolvenți ai școlii așezaseră o frumoasă lustră, cadou făcut de ei școlii. Dar cum în acel Sabat eră o vreme frumoasă, ferestrele dela capelă erau larg deschise, lăsând să intre un miros îmbățător adus depe dealurile și grădinile apropiate, iar din parcul școlii se auzia ciripitul dulce și încântător al păsărelelor adunate par'că într'adins a serbă și ele ziua aceasta de Sabat, și a lăudă pe Dumnezeu. Eră tocmai în timpul lecțiilor pe clase. Deodată două frumoase rândunele au intrat în capelă ciripind, și s'au dus de s'au așezat drept pe lustra despre care am amintit mai sus. Au stat câteva clipe, în care timp nu au încetat de a ne desfăță urechea cu cele mai frumoase ciripituri, și apoi voioase au ieșit pe fereastră, nălțându-se spre zărilor înalte.

De ce oare aceste două rândunele au venit și s'au așezat tocmai pe această lustră, pe care

Râul ce curge prin mijlocul terenului școlii.

erau scrise cu litere frumoase numele celor trei absolvenți? Pentru mine, dacă aș fi fost în situația aceluia cari ieșiau din școala misi-

onară, spre a porni în afară și a înfruntă valurile spumegânde și furtunoase ale împotrivirii, spre a vesti lumii iubirea lui Hristos, zic, pentru mine aceste două rândunele cari tot timpul au cântat, ar fi fost o încurajare ca dela Dumnezeu, că El va fi cu mine. Cred că dacă

Vedere generală a lucrărilor.

acești absolvenți le-au văzut și au fost atenți la toate mișcările lor în tot timpul cât au stat acolo, vor fi simțit într-o oarecare măsură că se găsesc în aceeași situație ca și Mântuitorul la botezul Său. Și după cum atunci, când Isus începea misiunea Sa de predicare a împăcării oamenilor cu Dumnezeu, Spiritul Sfânt S'a coborât sub formă de porumbel, tot astfel și acum când acești tineri își începeau lucrarea de predicare a Evangheliei a iubitului nostru Mântuitor, două frumoase rândunele, ca și doi soli cerești, veniau ca prin ciripitul lor drăgălaș să îmbărbăteze inimile acestor trei tineri și să le spună că Isus îi va ocroti în lucrarea la care pornesc.

Apoi „Seara Clearei“, a fost un prilej de bucurie. Din cuvintele acestor trei absolvenți am înțeles că ținta care îi va călăuzi de acum îna-

inte în lupta pentru vestirea iubirii lui Hristos, va fi: „Totul pentru Cel care Și-a dat viața pentru noi“.

Plecând dela Dicio, m'am oprit câteva ore și la Brașov, unde am vizitat locul pe care acum se ridică noua școală misionară, ce sperăm a o avea cât de curând gata să adăpostească pe cei doritori de învățatură dumnezească.

Se lucrează cu râvnă și zel, depunându-se cele mai mari eforturi ca această școală să fie dintre cele mai moderne și înzestrată cu toate cele necesare bunei îndrumări a acelor cari vor veni să se adape din izvoarele de învățatură divină de acolo.

Fotografiile din acest articol arată stadiul în care se găsesc lucrările.

Să venim și noi cu ajutorul și timpul nostru, și prin vinderea a cât mai multor ilustrații cu

Partea din clădire deja ridicată.

școala nouă misionară dela Brașov, să sprijinim la cât mai grabnica ei ridicare.

V. Florescu.

SALUTUL NOSTRU.

Stimați membri ai Comitetului Uniunii și stimați membri ai corpului profesoral, cari aveți la inimă prosperitatea școlii noastre, a inimilor și a sufletelor noastre; iubiți părinți și rude, a căror dorință este de a ne ajuta să ajungem la statura de bărbați desăvârșiți în Hristos; iubiți colegi din clasa a treia, a doua și a întâia cu cari am dus zile plăcute la Școala noastră; iubiți prieteni și cunoscuți cari ați arătat un interes pentru Școala noastră și pentru noi, noi elevii clasei de absolvire din 1931 vă salutăm

și vă zicem: „Bun venit“, la festivalul nostru. Vă zicem „Bun venit“ la acest program din această seară, fiindcă aceasta este seara noastră, o seară care reprezintă cea mai fericită seară din viața noastră de elevi.

În timpul multelor și deosebitelor zile ale cursului școlar, noi am crescut datorită cărților noastre după cum artistul crește datorită paletii și pensulelor sale, pentru că aceste cărți au fost instrumentele prin cari cu ajutorul Harului divin și îndrumați de profesorii noștri noi am completat aci educația noastră. Dar nu numai „Educația“ a fost ținta noastră; la rândul ei și ea a devenit un instrument, și va fi un instrument, atâta timp cât Dumnezeu ne va îngădui viața, un instrument care să ne ajute să ne formăm caracterul și deprinderea de a salva pe alții, ca astfel să stăm în fața Impăratului păcii.

Există două feluri de educație: aceea care face pe om intelectual și aceea care face pe om înțelept.

Una agerește mintea, cealaltă cultivă deasemenea și inima. În această seară ne simțim fericiți pentru primii noștri pași făcuți către acest fel mai înalt de educație.

Cunoștința noastră ar fi fost superficială, dacă ignorând dezvoltarea morală, am fi ținut numai de a fi istorici, și a povesti despre marile genii în cuceririle și migrațiunile lor, transformarea și nenorocirile lor, dezvoltarea legilor, obiceiurilor și religiilor lor. Superficială ar fi fost cunoștința noastră dacă am fi ținut numai să fim oameni de știință, să demonstrăm lucrarea forțelor naturii, să arătăm cum se poate învăța pământul împrejurul axei sale; sau dacă ne-am fi pus ca țintă să devenim filozofi, să căutăm aventuri în discursuri trecătoare despre natura intelectului, afecțiunii și voinții omului, despre relațiile omului cu adevărul și frumosul, despre adâncimile cunoștinței, despre principiile metafizice, despre legile logice, sau despre esențialul virtuții. Noi suntem fericiți că am găsit aici în Școală o țintă, mai sublimă și mai măreață.

Asemenea lui Columb noi am pășit în oceanul larg și fără urme al Educației creștine, ca să descoperim un drum nou către Indiile vieții și iată că am găsit în imperiile inimii și minții un vast continent nou și bogat, ne-am găsit pe noi, am găsit eul nostru neexplorat; și odată cu aflarea adevăratei noastre personalități, noi ne aflăm pe noi datori către lume și datori față de Dumnezeu. Noi am aflat că lumea este supraplină de oameni fără țintă, și strigă după bărbați și femei care să netezească povârnișurile, care să aibă dorința după veșnicie, cari să zâmbească atunci când vestitorii morții stau la ușă, și când soarele slăbește și dispăre; bărbați și femei a căror corectitudine și a căror răbdare este ca stânca tăcută și neclintită, a căror prietenie este rudă cu ajutorarea și facerea de bine, al căror curaj este ca îndrăzneala vulturului ce se înalță

spre cer, a căror milă asemenea zăpezii ce ascunde orice urăciune; da, bărbați și femei a căror discreție este ca răulețul care își face loc sub blocurile de stânci, și a căror nepărtinire și toleranță se aseamănă cu lumina clară și strălucitoare a zilei. Noi avem de trăit o viață poate pentru unii mai lungă, pentru alții mai scurtă, dar cu ajutorul acestei educații și prin călăuzirea Celui Veșnic în care noi ne încredem, noi ținim să împlinim dorința lui Dumnezeu și să satisfacem pe cât ne va fi posibil nevoile acestei lumi, adică să venim în ajutorul ei. Dar pentru aceasta noi avem nevoie de înțelepciune. Înțelepciune care începe în temerea de Dumnezeu, înțelepciune care nu se arată pe sine însăși atât în precepte, cât în viață, înțelepciune care „lasă înapoi urme de lumină“, înțelepciune, „care raționează cu consimțământul inimii și execută printr-o natură morală și spirituală, înțelepciune care este de sus, curată, pașnică, nobilă și plină de milă și de fructe bune, fără părtinire și fără ipocrizie, înțelepciune care găsește pe un om „născut murdar“ și îl ajută să moară curat ca „marmora albă“.

De o astfel de înțelepciune avem nevoie noi, ca astfel să ne dăm seama că în această lume avem de îndeplinit o lucrare, pentru Dumnezeu cel viu. El ne-a ajutat să ne pregătim aici în această Școală și acum, pregătiți, suntem gata să pășim pragul primitiv al lumii acesteia și să înaintăm în oceanul ei turburat. Știm că El va fi cu noi.

Să folosim educația noastră ca un instrument pentru perfecționarea caracterului nostru, să fim în lume ca un Iosef în Egipt — o mărturie și o binecuvântare — să împlinim intențiile lui Dumnezeu cu noi și să fim gata să stăm în fața Împăratului păcii, este dorința și ținta fiecăruia personal precum și a întregii clase de absolvire din anul 1931.

M. T. Pârvan.

Dicioșanmartin, 26 Aprilie, 1931.

MOTTO ȘI ȚINTA.

Dorul de perfecționare e dor înăscut și face parte din ființa sufletească a omului. Este o însușire pe care dacă ai răpi-o omului l-ai degradat cu totul. Omul lipsit de dorul de perfecționare nu ar mai fi om, ci numai o ființă nerațională.

Dorul de perfecțiune și desăvârșire a fost acela care ne-a determinat să venim la această școală, care este unica în felul ei în țara

noastră. Sosiți aici am început să ne deprindem cu programul școlii, cu viața de școală, și cu studiile minunate ce ni s'au predat.

Dar acum după un timp de patru ani de viațuire împreună cu iubii noștri profesori și conșcolari, în această scumpă și iubită școală îmi amintesc foarte bine, și de timpul când noi am venit aici de prima dată. Atunci credeam ceva despre noi, și chiar credeam că știm multe, dar n'a trecut mult timp și noi ne-am convins că ne lipsia mult, și am văzut că avem de învățat mult mai mult decât am crezut noi la început.

Aci a fost locul unde noi am putut să câștigăm o frumoasă și adevărată educație, aci am putut noi să ne adunăm cunoștințele cele mai bune, sănătoase, și de valoare neprețioase. Aci pe băncile școlii am petrecut câțiva ani plini de mulțumire și bucurie,

și am fost împreună un trup și un suflet simțindu-ne foarte fericiți ca într-o familie, sau mai bine zis ca niște albine harnice, adunate în jurul unui singur fagure, care a fost învățătura noastră. Aci în școală am trecut cu adevărat prin mai multe laboratoare, cari n'au fost altceva decât sălile de clasă, în cari am fost încercați și cari ne-au schimbat viața și ne-au modelat caracterul, datorită străduințelor iubiților noștri profesori.

Deaceea numele acestei școli, pentru noi înseamnă mult, și nu voi uita niciodată zilele și anii petrecuți aci în această școală, unde cu toții am fost conduși de același spirit, de aceeași dragoste și de același ideal de a lucra pentru ridicarea moralului lumii și de a duce Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor.

În adevăr aci s'a petrecut cu noi un proces foarte mare. Timpul de față ne arată câtă deosebire este între viața noastră de acum și cea dinainte de a veni la școală. În tot timpul celor patru ani trecuți iubiiții noștri profesori s'au străduit să ne formeze pe cât a fost posibil, vrednici lucrători, pentru lucrarea din viitor.

Cred că următoarea ilustrație va ajuta să se înțeleagă mai clar avantajul celor ce au avut ocazie de a fi elevi ai acestui Institut, binecuvântat de Dumnezeu. După cum bine se știe, un coșaj înainte de a sosi vremea tăiatului ierbii, își cumpără coasă și cele necesare pentru bătut coasa, își face furcă, greblă și toate uneltele trebuincioase la strângerea fânului. Apoi pregătește uneltele, le ascute, le ține gata de lucru. Sosind vremea, fără nici o piedică se așterne la lucru. Harul lui Dumnezeu îi mai trebuie și zel de muncă, cealalte cu mare zor merg înainte. Ca și coșajul face plugarul bun, ca plugarul secerătorul, cum și cel care treere...

La oameni ca aceștia se umplu hambarele, au toată dulceața pământului; satele sunt populate, fețele vesele, viața înfloritoare, în toate părțile unde sunt astfel de oameni. Iar în ce privește nemulțu-

mirile, tânguirile de greul vieții, își iau rămas bun dela ei.

Dacă acesta este folosul unei pregătiri chiar în lucrurile trecătoare, cred că nici pregătirea spirituală și intelectuală a tinerilor nu va fi mai pe jos de cea amintită. Vremea petrecută aci a fost pentru noi un prilej de a ne întări, iar restul timpului ce ne-a mai rămas în viață este prilejul de a păși pe terenul faptelor.

Sfânta Scriptură zice: „Aduți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere“ (Deut. 8, 18). Deci bazați pe această făgăduință că Dumnezeu ne dă fiecăruia tărie, voim să mergem afară în câmp, să împlinim lozinca clasei noastre, care este: „Să salvăm“. Intemeiați pe această tărie suntem gata să mergem să salvăm suflete.

„Să stăm în fața Impăratului păcii“, este ținta noastră, și armonizează cu motto al nostru, deoarece noi voim să salvăm suflete, pentru acest Impărat, și apoi știind că ne-am împlinit lucrarea vom putea sta în fața Lui. Înțeleptul zice: „Dacă vezi un om iscusit în lucrurile lui, acela poate sta lângă împărați“. (Prov. 22, 29).

Spiritul profetic adevărește acest lucru când zice: „Mulți tineri cari au învățat Cuvântul lui Dumnezeu și s'au predat lucrării Sale, și au înțeles adevăratul serviciu, vor sta în fața întrunirilor legislative, în sălile de judecată sau în curțile regale, ca o mărturie pentru Impăratul împăraților“.

Ca absolvenți, noi suntem conștienți că asupra noastră apasă o datorie — datoria de a salva. Isus zice: „Ferieți cei cu inima curată, pentru că ei vor vedea pe Dumnezeu“. (Mat. 5, 8). Dacă noi ne păstrăm curății și nepătați de lume și vom răbdă până la sfârșit, știm că vom ajunge în cele din urmă cea mai mare dorință și țintă a noastră: „Să stăm în fața Impăratului Păcii“, și să cântăm cântarea de biruință.

Danțoș Ioan.

Diciosânmartin, 26 Aprilie, 1931.

ISTORICUL CLASEI DE ABSOLVIRE.

Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru chemarea ce El ne-a adresat ca să ne consacram studiului în școala misionară din România. Dorința noastră ar fi fost ca acest istoric să cuprindă mult mai mulți elevi. Dar iată că în acest an sunt numai trei dintre acei cari s'au ținut pe această cale până acum. Biografia acestora voesc să v'o descriu:

„Unul este din Conferința Muntenia de Vest, unul din Conferința Banat și unul din Conferința Transilvania.

Președintele clasei noastre s'a născut la 2 Februarie 1913 în Comuna Putineiu jud. Teleorman. E un tânăr de statură mijlocie, serios și bun student, având ținte frumoase pentru viitor. Este bun înțelegător al lucrurilor și e gata cu planuri oricând,

asupra oricărei chestiuni. Atâta timp cât începuse să cunoască numai pe cei din casă a stat în comuna sa natală; apoi a plecat cu întreaga familie reîntorcându-se după 8 ani de zile. Dar nici de această dată nu a rămas mai mult de câteva luni în comuna lui, căci terminând clasele primare urmă patru clase la liceu, în timpul cărora primește și adevărul. Avu multe de suferit în viață. Această școlă prin care a trecut și Moise, l-a ajutat să-și formeze un caracter nobil. În anul 1927—28 avu ocazia să vină la școala misionară unde obținu privilegiul să învețe multe lucruri folositoare. I-a plăcut îndeosebi studiul limbilor străine. Motto al său a fost: „Învață tot ce poți, câștigă tot ce poți, economisește tot ce poți, salvează tot ce poți, și folosește cât mai bine

prezentul". „Nu-ți pune în față o țință mai înaltă", zicea el, „căci vei ajunge numai la o țință înaltă, ci puneți în față cea mai înaltă țință și chiar dacă nu vei ajunge până acolo ajungi totuși la o țință mai înaltă. Folosește cât mai bine prezentul și viitorul frumos și se va deschide la orizont". Orele cele mai plăcute ale sale, ca și ale tuturor, au fost orele de consacrare.

În ziua de 10 Aprilie 1902 văzu primele raze ale soarelui un alt elev, din comuna Curticii, jud. Arad. Acesta e o persoană venerabilă, ca cel mai în etate din clasa noastră. De tânăr avu dorința să trăească o viață de adevărat creștin. Când eră mic nu-i plăcea învățătura și fugea când auzia de școală, dar mai târziu deprinzându-se cu cetitul, i-a plăcut mult și a ajuns să fie premiat. După ce termină școala primară, cutoatecă ar fi voit să studieze mai departe, intervine războiul care îl oprî de a face aceasta. După terminarea războiului el se ocupă cu învățarea importantei meserii a croitoriei, care îi ajută să-și câștige o mare parte din mijloacele pentru școală. În anul 1926—27 primește adevărul când vine la școală. La început el s'a dovedit ca adversar micii grupe de sâmbătari din comuna sa și într'un Sabat ia parte la o adunare a lor ca să-i critice; dar se convinge de adevăr. Cel mai plăcut studiu al său fu Biblia, pentru care se și consacră lucrării de evanghelizare. Cu venirea la școală i s'a realizat cea mai mare dorință. Multe momente plăcute și fericite a avut în viața de școală. Motto al său a fost: „Să studiezi".

În sfârșit sunt gata să închei acest mic istoric arătând schița biografică a elevului ce a mai rămas. Acest coleg de clasă se născu în anul 1912 la

26 Iulie în comuna Coroiu, jud. Târnava Mică. De mic copil a avut o fire liniștită. Pot să spun că plăcerea lui deosebită de a câștiga inima oamenilor a devenit o adevărată patimă. După terminarea școlii primare, intră în liceu unde termină patru clase. De acolo a auzit el că Dumnezeu a binecuvântat județul său cu o școală misionară adventă. Și nu a mai avut pace, nici liniște până când nu s'a înscris ca elev acolo. Ceeace l-a făcut să vină aci a fost o comparație între școala la care eră și între o oră de consacrare de Vineri seara la care asistă aici. Știe textul din Ieremia 10, 23. A cugetat mult la felul persoanei prin care Dumnezeu a revelat spiritul profetiei, și crede că prin Dumnezeu sunt posibile lucruri mari. Motto al lui a fost „Să trăesc pentru a face pe alții fericiți", ceeace se potrivește foarte bine cu expresia lui caracteristică: „Intr'adevăr". I-a plăcut mult studiul Geografiei și al limbilor și în primul rând Biblia.

Iată sfârșitul acestui istoric. Când ne amintim ce multe și frumoase au fost momentele petrecute aci la școală, ne vine să nu ne mai despărțim de ea; dar după cât știm ne bucurăm că ea ne simpatizează, căci odată cu plecarea noastră, nici ea nu mai vrea să mai stea aci. Cu drag ne amintim de orele de consacrare, apoi de orele frumoase la studii, în clase, de orele vesele la masă, precum și de excursiile pe deal, cari poate vor fi ultimele pentru toți elevii în acest ținut. Acum încă puțin și ne depărtăm dela izvoarele de apă divină, dar ne bucurăm știind că mergem să împlinim datoria noastră, ca apoi să putem stă în fața Impăratului păcii".

E. Ghețan.

Diciosănmartin, 26 Aprilie, 1931.

RĂMAS BUN.

În vidul eterului înalt și albastru, circulă de sigur în drumul lor constelațiile ce luminează maiestros deasupra noastră. Ca de obicei marea rostogolește

val după val, către țarm. Ca de obicei se varsă fluviile în instagnabila și nesfârșita mare. Iernii îi urmează ca de obicei primăvara ce împodobește în modul cel mai plăcut câmpiile și livezile. Dar nu ca de obicei stăm noi în această seară în fața Dvs. Noi cari am poposit atâta timp sub ocrotirea acestor ziduri, noi cei cari am fost legați cu banda aceloraș ținte și aceloraș simțăminte, noi trebuie să

vă părăsim. Anul acesta școlar sfârșește zilele noastre de ședere în acest loc. Nu mult mai suntem școlari ai acestei școli ci matriculăm într'o școală mai mare a vieții. La pragul acestei vieți ne oprim și ne uităm înapoi la evenimentele zilelor noastre de școală. Multe amintiri plăcute și iubite luminează trecutul cu o rază strălucitoare și adeseori vom rechemă cu predilecție acest tablou. Ne gândim la timpul când pentru prima dată am salutat noi Institutul Biblic. Toamna eră rece. Ultimele raze solare mai încălziau încă puțin pomii, iar florile târzii își dădeau parfumul lor în ultimele ore. În curând natura se schimbă îmbrăcând o haină de culoare galben-ruginie. Atunci când noi am salutat de prima dată Institutul natura voia să ne zică rămas bun. Dar anii s'au strecurat. Încăodată mai stăm noi în acelaș loc. Dar în ce fel? Fâșie primăvara în crengile verzi. Adierea ușoară a vântului cu reîmprospătarea primăverii ne înconjoară, natura ne salută, dar noi trebuie să luăm rămas bun dela școală. O dacă ar rămâne în veci primăvară!

O dacă am putea noi todeauna, uniți într'un cerc vesel să ne plimbăm pe drumul vieții într'o primăvară neschimbătoare. Dar nu. Valoarea primăverii este numai în făgăduința unui timp viitor al secerișului. Vara lungă trebuie să-i urmeze. Sămânța trebuie să incolțească, să răsară, să facă frunze, să înflorească și apoi să dea fructe. Nu poate să rămâie în acelaș stadiu. Așă este viața noastră. Gândurile, speranțele, străduințele cari ne-au entuziasmat în zilele școlare nu pot rămâne neimplinite. Destul timp am fost noi ascunși în școală, ca sămânța în pământ, acum trebuie să ieșim și să luptăm singuri împotriva vântului și a căldurii soarelui. Lucrul cel greu, înaintarea plină de oboseli trebuie să urmeze.

Noi vă vom regreta iubiți profesori, părinți și colegi. Cu ce cuvinte am putea noi să exprimăm simțimintele noastre? Legăturile anilor nu pot fi așă de ușor rupte. Noi suntem strâns legați de școală, aci erau prietenii noștrii, aci eră lucrul nostru, aci eră inima noastră. Mult am da noi să mai rămânem aci, dar totul își are sfârșitul. Cea mai scurtă urmă, cel mai lung drum, fiecare vine la sfârșitul său.

Eu stau aci bun rămas ca să vă zic.
Căci acum vine vântul din zare,
Și mă va conduce 'n marea depărtare.
Iar acum la despărțire simt legătura ta,
Și cine cu bucurie să o rupă ar putea?

Nu pentru că este obiceiul, spun că această oră mă face trist. Ci tocmai amintirile anilor petrecuți aci sunt acelea cari lasă o urmă de tristețe în sufletele noastre. Câte binecuvântări nu am întâmpinat noi în această capelă? Și de câte ori nu s'au ridicat în liniște rugăciunile noastre ca un fum al jertfei bine plăcute către tronul lui Dumnezeu? Și acum la sfârșitul zilelor, pare potrivit ca din cele ce am învățat să facem și noi o „valorificare“.

Profesorii noștrii ne-au condus neobosiți pe drumul cunoștinței. Dar care este darul cel mai mare pe care l-am obținut noi dela profesorii noștrii? Ce ne-au dat dânsii, ca să putem lua cu noi în anii serviciului ce ne stă în față? O! Este credința pe care dânsii au plantat-o în inima noastră. Este speranța unei lumi mai bune, valoarea unei vieți consacrate lui Dumnezeu. Dânsii ne-au învățat să prețim toate lucrurile după adevărata lor valoare. Noi privim în seara aceasta asupra unei lumi care se scufundă, omenirea își vede comorile ei materiale zăcând în cenușă și moloz. Fără nici o mângâiere spirituală privesc ei, fără speranță, în viitorul care le stă în față. Cu o teamă grozavă speră ei că Phoenix va ieși din cenușă la o nouă ordine mondială. Dar în zadar! Din grămada de pietre a Babilonului, din ruinele Tirului și ale Sinodului, din rămășițele țărilor pustii răsună Ecoul unui inexcluzibil și

apropiat sfârșit. E drept că noi am apucat darul cel mai mare ce ni s'ar fi putut da, care este adevăratul „summum bonum“. Într'o lume fără pace, noi avem pace; într'o lume fără speranță noi avem speranță. Și dacă în viață avem succes, se datorește faptului că am cunoscut pe Hristos.

Acum numai câteva cuvinte către elevii celorlalte clase: „Fie ca să nu pierdeți niciodată din ochii Dvs. principiile pe care stă această școală. Fie ca să le îngrijiți și să le îngrădiți. Și acum vă recomandăm ca împreună cu noi să țineți tare la speranța ce ne-a fost dată și să nu cedați până la biruința finală.“

Această oră îmi amintește de o ocazie asemănătoare. Isus urcă cu ucenicii pe munte. El îi învățase trei ani în cuvinte și fapte. Timpul eră pe sfârșite și trebuia să-i părăsească. Și le-a zis iubitor: „Copilașilor Eu mai sunt numai puțină vreme cu voi, și unde Mă duc Eu nu puteți veni și voi“. Petru nu putea să înțeleagă. „Doamne pentru ce nu pot eu să-ți urmez?“ „Ah, Petre tu nu ai gândit că Acela care ți-a întins mâna pe mare are să te părăsească așă repede“. Dar eră nevoie ca Domnul să-i părăsească, pentru că numai așă puteau fi împlinite intențiile marelui Maestru. Chemarea Lui a răsunat ca vuetul mării în azul lor: „Mergeți și învățați toate popoarele“.

Iubiți colegi din clasa de absolvire, această chemare răsună cu o putere înmăit la urechile noastre. Prezentul, legăturile iubirii ne-au ținut. Dar, desțepțiți-vă, sculați-vă, lumina zilei este aproape stinsă. Prezentul sboară ca nisipul din mâinele noastre. În ultimul amurg al zilei de har, clasa de absolvire 1931 merge afară, să-și îplinească datoria ei de a salvă. Noi mergem și probabil nu ne vom mai întâlni niciodată. În ultima agonie din luptele cu întunerecul unul sau altul poate va sigilă credința sa cu sângele său. De aci încolo cărările noastre se desfac. Fiecare ca Petru am întrebă noi de camaradul nostru: „Doamne ce să facă acesta?“ și ca lui Petru ni se va răspunde: „Dacă Eu vreau ca să rămână până voi veni ce te privește pe tine?“ „Urmează-mi numai“.

Și acum vă zicem rămas bun. Noi nu plecăm descurajați de aci. Căci cu Dumnezeu vom birui, încrezându-ne în El care poate să meargă cu noi și poate să rămână și la Dvs., să privim dar curajoși în viitor. Să ținem cu tărie sus stindardul adevărului până când victoria va fi câștigată. Și atunci fiecare din noi îndeplinindu-și credincios datoria sa, va putea auzi cuvintele Maestrului: „Bine slugă credincioasă, intră în bucuria Domnului tău“.

Acum vă zicem rămas bun, iar pentru acea zi, la revedere.

Diciosânmartin, 26 Aprilie, 1931.

E. Chețan.

Observațiuni la Tabloul Școlii de Sabat din „Curierul Misionar” No. 6.

Dirigintele în special și comitetul care poartă răspunderea desvoltării lucrării în Comunitate, nu trebuie să lase ca Comunitatea care a fost încredințată lor, spre creștere și desăvârșire, să rămână pe loc. Trebuie să ne alarmăm, mai ales când știm că o luăm înapoi. Imediat trebuie să studiem cauzele și să cercetăm pe Domnul! Nu este un semn bun când dăm înapoi, și trebuie să ne întoarcem cu toată căința spre Isus.

Priviți acel tabel, în *Sabatul pentru educație în special*, cu toată Comunitatea, după ce a fost cercetat de comitet. Se poate prea bine că și Comunitatea Dvs. să fi contribuit la regresul vădit al Conferinței.

Cum putem îndrepta situația? Țintele grafice sunt de un real folos. Inscriți pe țintă care este dorința Dvs., care trebuie să fie puțin mai sporită, decât trimestrul corespunzător din anul trecut. Dacă ați ajuns în anul trecut în trimestrul al treilea, spre exemplu o țintă de 4.500 lei, înscriți-vă anul acesta cu 4.750 lei și faceți ca în fiecare Sabat să puneți în casa Domnului partea cuvenită.

Dacă după două sau trei Sabate ați rămas în urmă amintiți celor ce pot aduce cinci sau șase lei, că ei pot face un mic efort pentru a pune șapte lei, completând astfel lipsurile celor împovărați și cari câștigă prea puțin din cauza bătrâneții, boalei, etc.

Educați pe cei ce au absentat, să facă în casă

în ziua aceea Sabatul, punând darul lor deoparte, pentru a-l aduce Sabatul următor. Nu este oare drept înaintea lui Dumnezeu? Nici un om n'are binecuvântarea lui Dumnezeu, stând cu mâinile încrucișate, și spunând „N'am de lucru”. Curtea noastră, a fraților, a vecinilor și a Comunității, sunt destul de încăpătoare pentru a da de lucru brațelor pe care Domnul le-a ordonat și binecuvântat: „Șase zile să lucrați cu ele și să-ți faci toate lucrurile tale”. Să nu uităm niciodată fraților această poruncă regală și deasemenea că Sabatul este „ca o agrafă de aur, care unește pe Dumnezeu cu poporul Său. Sunt zile grele și vor veni și mai grele! Ridicați capetele voastre în sus!... Nu auziți armile îngerești cari se pregătesc să însoțească pe Regele Măririi, gata să zică: „S'a sfârșit!”

Bucurați-vă fraților, și grăbiți să încheiem lucrarea, ca venind Împăratul să ne găsească lucrând. Șase zile cu plugul în ogradă și „a șaptea este ziua Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”.

„Căci în șase zile a făcut Dumnezeu cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă, și a sfințit-o”.

P. P. Păunescu.

Organizarea unei Școli de Duminecă.

Vacanță! Duminecă! Când ceasul bate ora nouă, eu tocmai intru în adunare spre a lua parte la Școala de Duminecă.

Am venit cu un sfert de oră mai de vreme și profit de aceasta spre a discuta cu predicatorul. Școala lui numără șasezeci de elevi, mari și mici. Aceștia chiar vin unul câte unul. Școala începe. Diriginta anunță o cântare care este intonată cu căldură; apoi copiii propun pe a doua, pe a treia... și ei și-ar trece ora tot cântând, dacă Diriginta nu ar întrerupe frumosul lor zel, spre a face apelul. Odată terminat și acest lucru, copiii se strâng în jurul instructorilor lor, și cum unul din aceștia este în concediu, cu multă iubire, predicatorul mă invită să-l înlocuiesc. Și timp de douăzeci de minute, eu vorbesc elevilor mei despre textul: „Lăsați copiii să vină la Mine, căci Im-

părăția cerurilor este a unora ca acestora”.

Timpul îngăduit instructorilor este terminat. Elevii se adună toți și predicatorul rezumă lecțiunea explicată în grupe, căutând să scoată învățăturile cari se desprind.

Iată acum și câteva reguli scoase dintr-o broșură ce se ocupă cu organizarea Școlii de Duminecă.

Cu privire la folosirea timpului.

Deschiderea; cântare, citirea textului lecțiunii, și rugăciune	10 minute
Formarea grupelor	3 minute
Pe grupe	24 minute
Adunarea pentru darea învățămintelor generale	3 minute
Citirea numelor celor absenți.	
Diferite comunicări	3 minute

Instruire generală	12 minute
Inchidere: cântare, rugăciune, binecuvântare	5 minute
Total	60 minute

Deci instructorilor le sunt rezervate douăzecișipatru de minute, în care timp aceștia explică pe larg lecțiunea prezentă. Trebuie ca instructorul să dea elevilor o privire clară și explicații precise asupra tuturor punctelor mai greu de înțeles din lecțiune. Va trebui să se caute exemple, sau anecdote cari vor ajuta copiilor să înțeleagă cu mult mai ușor lecțiunea predată. Este bine ca instructorul să aibă notițele sale lângă el pentru ca pregătirea sa temeinică să nu rămână fără a produce maximum de efect. Instructorii ar trebui să ia în serios îndatorirea lor, căci ea este o însărcinare foarte însemnată. Deci pregătirea lor ar trebui făcută cu multă atenție. Deaceea adunarea instructorilor le va fi de un mare folos. Dirigintele care o prezidează nu ar trebui să neglijeze nici un punct întunecos din lecțiune. Instructorii ar trebui să ia notițe, culegând idei pentru clasele lor, căci adunarea instructorilor are ca țință principală unificarea învățaturii.

În ce privește instruirea generală, ea nu se va întinde la detalii, ci ea va scoate doar învățăturile spirituale cari reies din textul studiat. Această scurtă cuvântare va fi presărată cu frumoase și mici povestiri și întrebări. Ținta ei principală trebuie să fie convertirea și sfințirea, un apel adresat copiilor de toate vârstele.

Și acum, câteva chestiuni de detaliu, cari își au importanța lor. Autorul broșurei despre care v'am amintit, recomandă diriginților și instructorilor să fie primii din Școală și înainte de oră, astfel ca să poată începe la ora fixată. Un registru în care să fie trecute numele elevilor, va cuprinde prezențele, absențele și mai ales motivele absențelor. O aruncătură de ochiu în registrul acesta va fi de mare folos pentru dirigintele (sau predicatorul) care dorește să se intereseze în mod deosebit de elevii cari îi lipsesc dela Școală.

O tablă neagră deasemenea poate sluji cu folos, dar se recomandă îndeosebi ilustrațiile. Apoi, este bine ca colecta să nu se facă în timpul cântării, ci pe grupe.

Cred că am terminat cu Școala de Duminecă. Și acum Școala noastră de Sabat..... Dar aceasta este un lucru cu totul altul. Eu las fiecăruia grija de a trage concluzia, și de a pune la încercare toate lucrurile și a reține ce este bun. Țiu însă să atrag deosebită atenție asupra faptului că aci este vorba de o Școală pentru copii iar nu de o Școală pentru adulți.

Maurice Mathy

Notă pentru Comitet:

Lăsând să se traducă acest articol al fr. M. Mathy, am voit să viu în ajutorul acelor Comunități cari și-au propus ca țință să facă ceva eforturi pentru organizarea copiilor la studiul Bibliei. Ne gândim la acei copii cari nu pot lua parte în Sabat. Folosiți studiul lui, pentru a încuraja pe Diriginte, să înceapă să lucreze pentru copii în sensul experimentat de fr. M. Mathy.

Dar gândul meu se îndreaptă cu toată seriozitatea spre marea noastră răspundere în fața lui Dumnezeu. Tatăl ne va întreba într-o zi: Unde sunt copiii pe cari ți i-am dăruit? Comunitatea va avea să răspundă laolaltă cu părinții. Dar pentru că și eu am o parte în răspunderea voastră, folosese împrejurarea, să atrag atenția, că lunile de vacanță trebuie folosite, tocmai pentru aducerea tuturor copiilor în Sabat, și a-i instrui potrivit vârstei lor cât și clasei din care fac parte. Repede Dirigintele să ia lucrul în mână! Instructori potriviți și fiecare cu grupa sa să caute să câștige inima copiilor pentru Isus. „Lăsați copiii să vie la Mine“ este o serioasă avertizare pentru părinții care cred că copiii ar fi prea mici pentru ca să înțeleagă și prea neștiutori ca să priceapă lucrurile lui Dumnezeu. Dar Spiritul lui Dumnezeu este la lucru, și copiii noștri sunt așa de pregătiți, că ei sunt un aluat excelent, pentru lucrarea lui Dumnezeu: solia revenirii Sale, la toate popoarele.

Faceți în aceste zile de vacanță ca, ei să lucreze în societatea voastră ca părinți și faceți ca munca lor să fie răsplătită, pentru ca ei să poată contribui cu darurile lor la ajutarea lucrării ca o dovadă a muncii și economisirii lor sub conducerea voastră. Fraților și surorilor conduceți pe copiii voștri în rugăciune cu voi împreună la Isus.

„Încă puțin și foarte puțin și cel ce vine va veni și nu va mai zăbovi“. Faceți tot ce puteți mai bine, în familie și în Comunitate, ca timpul de vacanță să fie pentru ei o înrolare activă în armata lui Hristos, care a iubit așa de mult și care a prețuit așa de mult pe copii și a fost așa de atent față de ei, încât a zis: „Lăsați copiii să vie la Mine“. Lăsați-i să fie pregătiți pentru a primi pe Isus în inimile lor, și astfel conduceți-i la botez. Să nu ziceți că sunt prea mici și nepricepuți, ci instruiți-i și educați-i. Faceți să poarte în rugăciune și lucrarea zilnică misionară, crucea răspunderilor pentru salvarea altor copii și rude. Faceți ca ei să se plece în rugăciune cu voi în fiecare zi și să stăruască pentru a câștiga inima lor și a altora pentru Isus, care zice: „Viu curând“. „Lăsați copiii să vie la Mine, căci a unora ca acestora este Impărăția lui Dumnezeu“.

P. P. Păunescu.

Din Madagascar.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am sosit în Madagascar în iarnă, adică în luna Iulie 1930. Nu vreau să trec cu vederea de a spune că aici timpul e cu totul contrar celui din Europa. Aici *iarna* începe în a treia săptămână din Mai, și ține până la jumătatea lui August. *Primavara* începe în August și ține până în Noembrie. *Vara* începe din Decembrie și ține până pe la începutul lui Martie. *Toamna* începe din Martie și ține până pe la începutul lui Iunie.

Îată numele celor patru anotimpuri în limba malgașă:

Iarna: Ririnina

Primăvara: Lohataona adică: Capul anului.

Vara: Fahavarotra adică: Timpul tunetelor și al fulgerelor.

Toamna: Fararano adică: Sfârșitul ploilor.

Aici soarele nu mai e amicul nostru ci un inamic, întrucât Europeanii nu pot să poarte pălării de pae, ca în Europa, ci trebuie să poarte un fel de „coif“, prin care razele soarelui nu pot străbate. A umbla cu capul gol în timpul zilei nici vorbă, întrucât e foarte periculos. Noi umblăm cu coifuri albe. În timpul sezonului de vară după amiază plouă adesea, ploi torențiale însoțite de bubuituri și fulgere. Ziua e caldă, iar seara și peste noapte e răcoare, așa ca ne simțim foarte bine.

LIMBA MALGAȘA.

Potrivit instrucțiunilor date de conducerea Misiunii, ne-am instalat în orașul Tananarive, Capitala insulei Madagascar, pentru un timp nedeterminat, ca să putem studia și învăța limba malgașă. Malgașii se simt foarte bine, când le vorbești în limba lor maternă, fapt care ne determină să învățăm cât se poate de repede limba lor ca se le putem povesti istoria cea veche dar totdeauna nouă, despre Isus, Prințul cerului și Mântuitorul celor pierduți. După aproape două săptămâni dela sosirea noastră, am și început studiul limbii malgașă.

Ca să aveți idee de limba malgașă, scriu câteva rânduri mai jos. Cutoatecă ne-am cam obișnuit cu învățarea limbilor străine, întrucât este a treia limbă străină ce învățăm, totuș vechia zicală își are valoarea și azi: „Tot începutul este greu. (Soratra mandrakariva ny fiandohana)“. Noi însă avem încrederea că Cel care a învățat pe apostoli să vorbească în limbi noi, ne va învăța și pe noi limba malgașă.

Câteva cuvinte — fraze — și versete biblice.

L. Romană.

L. Malgașă.

Omul
Femeia

Ny lehilay
Ny vehivavy

Laptele	Ny ronono
Cerneala	Ranomainty: adica apă neagră
Călmara	Ny fitoeran dranomainty
Masa	Ny latabatra
Iubire	Fitiavana
Luna (pe cer)	Ny volana
Stelele	Ny Kintana
Cerul	Ny lanitra
Ceasul	Nyfamantaranandroo
Plimbare	Mitsangatsangana
Soarele	Ny masoandro adică „Ochiul zilei“
Orezul este fiert ¹⁾	Masaka ny vary
Cartea e roșie	Mena ny boky
Eu sunt mulțumit	Faly aho
Ei sunt mulțumiți pentru că orezul e fiert	
Faly iza fa masaka ny vary	

O convorbire între două persoane.

Bună ziua Domnule ²⁾ Koso Tompoko

Poftiți un scaun

Mipetraha eo ambony ny seza Tompoko

Foarte mulțumesc Misaotra dia misaotra

Cum vă aflați toți

Manahoana daholo hianareo Tompoko

Bine mulțumesc

Tsara fa misaotra Tompoko

Noi lăudăm pe Dumnezeu în ziua Sabatului
Mankalaza an'Andriamanitra izahay amin'ny andro Sabata

Isaia 34, 16: „Izahao ao amin'ny bokin'i Jehovah, ka vakio Tsy misy na dia iray akary aza hitady ny nam any Fa ny vavan'i Jehovah no nandidy izany, Ary ny Fanahiny ihany no nanangona azy“.

Matei 28, 18—19: „Ary Jesosy nanatona dia niteny taminy ka nanao hoe: „Efa nomena Ahy ny fahefana rehetra any an-danitra sy ety an-tany; koa mandehana hianareo, dia ataovy mpianatra ny firenena rehetra, manao batista azy ho amin'ny anaran'ny Ray sy ny Zanaka ary ny Fanahy Masina“.

Îată și câteva nume malgașe.

Ramiakabola; Rainizafitsara; Ramanantsia-lonina.

C. Tolici.

¹⁾ Aci orezul înlocuiește pâinea, grâul nu crește aici.

²⁾ Așa se salută clasa de mijloc, însă malgași cari se trag din familii de prinț se salută: „Tsarava Tompoko“. — Când se întâlnesc, deseori se întreabă din ce familie se trag și dacă sunt din clasa de mijloc își zic: „Koso Tompoko“, iar dacă sunt din clasa sau familie princiară își zic: „Tsarava Tompoko“.

M'au întrebat și pe mine din ce familie fac parte, ca să știe cum să mă salute, dar eu le-am răspuns că fac parte din familia „Prințului ceresc“.